

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Michał Krasowski

w obecności Protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Wolskiej, Emilii Krzak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Puławach: Grzegorza Kwita

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 28 września 2016 roku, 25 i 30 listopada 2016 roku, 15 lutego 2017 roku, 19 czerwca 2017 roku, 8 września 2017 roku, 17 sierpnia 2018 roku, 27 lutego 2019 roku, 22 marca 2019 roku, 17 kwietnia 2019 roku i 28 lutego 2020 roku

sprawy **D. Ś.**, syna M. i A. z domu K., urodzonego (...) w L.,

oskarżonego o to, że w dniu 4 lipca 2015 roku w miejscowości G., woj. (...), nie mając zamiaru popełnienia czynu zabronionego, mimo, że możliwość jego popełnienia mógł przewidzieć, na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, nieumyślnie spowodował u R. A. ciężki uszczerbek na zdrowiu w ten sposób, że popchnął go rękoma w plecy w momencie gdy w/wymieniony stał na nasypie usytuowanym bezpośrednio nad brzegiem zbiornika wodnego, w wyniku czego doprowadził do jego upadku do wody, w następstwie czego R. A. uderzył głową w dno powyższego zbiornika wodnego, doznając na skutek tego uderzenia obrażeń ciała w postaci złamania kręgosłupa – złamania trzonów C5 i C6 z porażeniem kończyn dolnych i niedowładem kończyn górnych skutkujących innym ciężkim kalectwem w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k., zaś w drugiej dobie po wypadku ostrej niewydolności oddechowej skutkującej chorobą realnie zagrażającą życiu w rozumieniu cytowanego przepisu,

tj. o czyn z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

I. oskarżonego **D. Ś.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 2 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego R. A. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości 100.000 (stu tysięcy) złotych;

V. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 2, § 4, § 17 ust. 2 pkt 3 i § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Puławach na rzecz adwokata S. L. kwotę 2.324,70 zł (dwa tysiące trzysta dwadzieścia cztery złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. orzeka zwrot W. S. dowodu rzeczowego płyty CD-R z nagraniem z dnia 4 lipca 2015 roku z kopalni piasku w G. (1szt), zapisanej pod poz. 1 Wykazu dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/409/15/P;

VII. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 324/16	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	D. Ś.	W dniu 4 lipca 2015 roku w miejscowości G., woj. (...), nie mając zamiaru popełnienia czynu zabronionego, mimo,	

		<p>że możliwość jego popełnienia mógł przewidzieć, na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, nieumyślnie spowodował u R. A. ciężki uszczerbek na zdrowiu w ten sposób, że popchnął go rękoma w plecy w momencie gdy w/wymieniony stał na nasypie usytuowanym bezpośrednio nad brzegiem zbiornika wodnego, w wyniku czego doprowadził do jego upadku do wody, w następstwie czego R. A. uderzył głową w dno powyższego zbiornika wodnego, doznając na skutek tego uderzenia obrażeń ciała w postaci złamania kręgosłupa – złamania trzonów C5 i C6 z porażeniem kończyn dolnych i niedowładem kończyn górnych skutkujących innym ciężkim kalectwem w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k., zaś w drugiej dobie po wypadku ostrej niewydolności oddechowej skutkującej chorobą realnie zagrażającą życiu w rozumieniu cytowanego przepisu.</p>	
<p>Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>1. Data i miejsce czynu, topografia terenu, obecność innych osób, okoliczności</p>	<p>Protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z</p>	<p>k. 27-30, 44-45, 52 akta 1 Ds. 478/15/S</p>	

poprzedzające zdarzenie z udziałem D. Ś. i R. A. tj. 4 lipca 2015 roku, godziny popołudniowe, kopalnia (...) w miejscowości G., woj. (...), wyrobisko naziemne wypełnione wodą z zakazem kąpieli, tworzące sztuczny zbiornik o nieregularnej linii brzegowej z odcinkiem piaszczystej plaży, na której prostopadle do wody znajdował się nasyp (skarpa) o długości i szerokości ok. 2 metrów i wysokości do lustra wody 0,7 metra, porośnięty po bokach roślinnością, na środku skarpy położona była drewniana deska nieco wglębiona w piasek kończąca się tuż przed krawędzią nasypu, woda w pobliżu nasypu płytko o głębokości 0,3 do 0,5 metra, następnie dno z nieregularnymi zagłębieniami opadało do głębokości wody 0,7 metra 1,5 metra od końca skarpy oraz ok. 2 metrów w odległości ok. 3 metrów od brzegu, w/w nasyp z deską wykorzystywany był jako prowizoryczna skocznia do wody, obecność na miejscu zdarzenia R. A., D. Ś., Ł. D., J. Z., K. i R. W., P. D., W. S., D. Ż. oraz J. W., uprzednie oddawania skoków do wody z rozbiegu przez Ł. D., D. Ś. i R. A., przy czym Ł. D. i D. Ś. skakali i ze skarpy i z płaskiego brzegu, natomiast R. A. skakał tylko kilkakrotnie

dokumentacją fotograficzną

Protokół oględzin rzeczy

Wyjaśnienia oskarżonego

Zeznania świadka R. A.

Zeznania świadka Ł. D.

Zeznania świadka J. W.

Zeznania świadka J. Z.

Zeznania świadka K. W.

Zeznania świadka W. S.

Zeznania świadka D. Ż.

Zeznania świadka P. D.

Zeznania świadka R. W.

k. 63 akta 1 Ds. 478/15/S

k. 77v-79v akta 1 Ds. 478/15/S, 33-34v

k. 56v-57v, 78-84 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 35-35v

k. 8v-9, 49v, 85v-88 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 36-37

k. 11, 91v-93 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 90v-92v

k. 2v-3, 40v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 47v-49

k. 44, 63v-64 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 61-62

k. 69v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 62-64v

k. 95v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 64v-65

k. 73v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 65v-66

k. 66v-67 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 92v-93

z brzegu, nie wykonywał skoków ze skarpy			
<p>2. Przebieg samego zdarzenia tj. R. A. stał wyprostowany na desce na końcu nasypu bezpośrednio nad wodą i zwrócony w stronę wody, gdzie dryfował Ł. D., w odległości ok. 5 metrów od brzegu, R. A. nie miał zamiaru oddawać wówczas z tego miejsca skoku do wody, nie przygotowywał się do niego, stał luźno na wyprostowanych nogach, pomiędzy nim a Ł. D. doszło do krótkiej rozmowy, następnie do R. A. podbiegł z tyłu D. Ś., który bez uprzedzenia i nagle popchnął go dwoma rękami w plecy na wysokości górnej ich części, na skutek siły tego popchnięcia ciało pokrzywdzonego zostało wprowadzone w ruch w kierunku tafli wody a on odruchowo, pochylił się do przodu i wyciągnął nad głowę ręce a następnie wpadł do płytkiej wody głową do przodu, przy kontakcie z dnem jego ręce zostały „przełamane” a następnie R. A. uderzył głową w dno podłoża, tracąc czucie w nogach i rękach</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego Zeznania świadka R. A. Zeznania świadka Ł. D. Zeznania świadka J. W.</p>	<p>k. 77v-79v akta 1 Ds. 478/15/S, 33-34v k. 56v-57v, 78-84 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 35-35v k. 8v-9, 49v, 85v-88 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 36-37 k. 11, 91v-93 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 90v-92v</p>	
<p>3. Okoliczności bezpośrednio po zdarzeniu, tj. bezwładne wypłynięcie ciała pokrzywdzonego na powierzchnię plecami do góry, udzielenie mu</p>	<p>Raport historii działania KPP w P. Dokumentacja medyczna Wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>k. 23-24 akta 1 Ds. 478/15/S k. 39 akta 1 Ds. 478/15/S, 176-393</p>	

pomocy przez świadków zdarzenia i oskarżonego, wyciągnięcie R. A. na brzeg, wezwanie pogotowia ratunkowego, zawiadomienie Policji, czynności ratunkowe podjęte na miejscu zdarzenia przez ratowników medycznych, medyczny transport lotniczy pokrzywdzonego do (...) Szpitala (...) w L., gdzie w Klinice (...) wykonano pilny zabieg operacyjny usunięcia uszkodzonego krążka międzykręgowego na poziomie kręgów szyjnych C5 i C6

Zeznania świadka R. A.

Zeznania świadka Ł. D.

Zeznania świadka J. W.

Zeznania świadka K. B.

Zeznania świadka S. W.

Zeznania świadka P. S.

Zeznania świadka M. G.

Zeznania świadka P. Z.

Zeznania świadka E. Z.

Zeznania świadka Ł. P.

Zeznania świadka J. Z.

Zeznania świadka M. A.

Zeznania świadka A. A. (2)

Zeznania świadka E. K. (2)

Zeznania świadka K. W.

Zeznania świadka W. S.

Zeznania świadka D. Ż.

Zeznania świadka P. D.

Zeznania świadka R. W.

k. 77v-79v akta 1 Ds. 478/15/S, 33-34v

k. 56v-57v, 78-84 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 35-35v

k. 8v-9, 49v, 85v-88 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 36-37

k. 11, 91v-93 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 90v-92v

k. 28 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 45v-46v

k. 33 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 46v-47

k. 25v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S

k. 13v-14 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 47-47v

k. 37v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 56-56v

k. 52v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 56v-57

k. 54v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 57

k. 2v-3, 40v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 47v-49

k. 16v-17 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 57v-58

k. 47v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 58-68

k. 47v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 58-68

k. 44, 63v-64 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 61-62

k. 69v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 62-64v

		<p>k. 95v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 64v-65</p> <p>k. 73v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 65v-66</p> <p>k. 66v-67 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 92v-93</p>	
<p>4. Obrażenia ciała doznane przez pokrzywdzonego R. A. i ich charakter, tj. złamanie trzonów kręgów szyjnych C5 i C6 z porażeniem kończyn dolnych i niedowładem kończyn górnych, w drugiej dobie po operacji wystąpiła również u pokrzywdzonego ostra niewydolność krążeniowa</p>	<p>Dokumentacja medyczna</p> <p>Opinia lekarska J. S.</p>	<p>k. 39 akta 1 Ds. 478/15/S, 176-393</p> <p>k. 68 akta 1 Ds. 478/15/S</p>	
<p>5. Mechanizm powstanie obrażeń ciała u pokrzywdzonego, tj. mechanizm zgięciowy urazu z jednoczesną kompresją osiową, powstały na skutek zgięcia kręgosłupa w odcinku szyjnym ku przodowi, przekraczającego granicę fizjologicznego zakresu ruchu, w wyniku zadziałania siły na okolicę ciemieniowo-potyliczną głowy</p>	<p>Opinia lekarska J. S.</p> <p>Opinia biegłego A. S.</p> <p>Opinia biegłych ze (...) w K.</p> <p>Opinia biegłych z (...) w L.</p>	<p>k. 68 akta 1 Ds. 478/15/S</p> <p>k. 108-109, 131v-132v</p> <p>k. 145-159</p> <p>k. 395-410, 438v-439v, 463-477</p>	
<p>6. Leczenie szpitalne i następnie ambulatoryjne pokrzywdzonego, poszpitalny stan jego zdrowia i brak dalszej poprawy tego stanu, nieodwracalność następstw i niepełnosprawność R.</p>	<p>Dokumentacja medyczna</p> <p>Zeznania świadka R. A.</p> <p>Zeznania świadka M. A.</p> <p>Zeznania świadka A. A. (2)</p>	<p>k. 39 akta 1 Ds. 478/15/S, 176-393</p> <p>k. 56v-57v, 78-84 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 35-35v</p> <p>k. 16v-17 zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 57v-58</p>	

<p>A., brak pomyslnych rokowań na przyszłość, tj. nieprzerwane leczenie szpitalne do 15 grudnia 2015 roku, niedowład czterokończynowy, okresowe zaburzenia równowagi psychicznej, pokrzywdzony potrafi samodzielnie siedzieć, ale nie potrafi poruszać się na wózku na dłuższych dystansach, wymaga ciągłej rehabilitacji i opieki pielęgniarstwa oraz stałych konsultacji lekarskich, nie kontroluje oddawania czynności fizjologicznych, rękoma porusza tylko w ramionach</p>		<p>k. 47v zbiór C akta1 Ds. 478/15/S, 58-68</p>	
<p>7. Uprzednia niekaralność oskarżonego, karalność po dacie czynu</p>	<p>dane o karalności</p>	<p>k. 92 akta 1 Ds. 478/15/S, 28, 75, 89, 167, 432, 458-459</p>	
<p>8. Ustabilizowany tryb życia oskarżonego</p>	<p>dane osobopoznawcze informacja o dochodach wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>k. 90 akta 1 Ds. 478/15/S k. 94 akta 1 Ds. 478/15/S k. 77-77v akta 1 Ds. 478/15/S, k. 32v</p>	
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1-3,8	Wyjaśnienia oskarżonego, w zakresie pokrywającym się z ustalonym stanem faktycznym	Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie korespondują z innymi zebranymi w sprawie dowodami. Oskarżony zgodnie z prawdą relacjonuje ogólne okoliczności poprzedzające zarzucane mu zachowanie, za wyjątkiem tego, iż przypisuje również pokrzywdzonemu wykonywania wcześniejszych skoków „z miejsca” z nasypu, tj. bez rozbiegu. Wiarygodnie opisuje również pozycję ciała i miejsce, w którym stał R. A. bezpośrednio przed zdarzeniem, przy czym w sposób odosobniony i w trybie przypuszczającym wyjaśnia, iż chciał on tam wykonać skok do wody. Sąd nie znalazł natomiast podstaw aby kwestionować wyjaśnienia oskarżonego co do przebiegu wydarzeń następujących już po jego czynie.	
1-3,6	Zeznania świadków R. A., Ł. D., J. W.	Jako podstawę ustaleń faktycznych, w szczególności tych najistotniejszych dotyczących przebiegu	

samego zdarzenia Sąd poczynił zeznania pokrzywdzonego i dwóch bezpośrednich świadków zdarzenia. Są one jednostkowo spójne oraz w przeważającej części zbieżne między sobą, przy czym jako najbardziej miarodajne, gdyż wyczerpujące i szczegółowe a jednocześnie składane w stosunkowo bliskiej perspektywie czasowej od zdarzenia należało ocenić ich zeznania składane w toku postępowania przygotowawczego przed Prokuratorem. Z ich treści wynika co do zasady tożsamy przebieg zdarzenia w zakresie okoliczności najistotniejszych, w szczególności dotyczących zachowania D. Ś. i R. A.. Na ocenę wiarygodności relacji pokrzywdzonego nie wpływa w ocenie Sądu fakt, iż ma on luki w pamięci, o których lojalnie wskazywał, gdyż są one uzasadnione traumatycznymi dla niego przeżyciami tego feralnego dnia, jak również później stanem zdrowia zagrażającym bezpośrednio jego życiu. Jedyną zasadniczą rozbieżność między tymi relacjami a dotyczącą tego, w którą część ciała został popchnięty pokrzywdzony, należało rozstrzygnąć zgodnie z wersją podawaną przez R. A. i Ł. D.. Sąd dał w tym przypadku wiarę

		<p>odczuciom pokrzywdzonego, w którą część został popchnięty oraz relacji Ł. D., który obserwował to zdarzenie z najbliższej odległości (ok. 5 metrów) i od przodu, podczas gdy J. W. stał w dalszej odległości (10-15 metrów) i z boku, nie koncentrując swojej pełnej uwagi na obserwacji uczestników tego zdarzenia, co mogło spowodować błędną jego obserwację tego elementu zachowania oskarżonego. Nie dyskredytuje to jednak jego zeznań w pozostałym zakresie, gdyż znajdują one potwierdzenie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym, z tym zastrzeżeniem, iż dywagacje tego świadka o tym, czy pokrzywdzony mógł się inaczej zachować mają charakter jedynie ocenny i przypuszczający, na co wskazywał również sam J. W.. Wszyscy ci świadkowie, w tym nawet sam pokrzywdzony, zeznawali w sposób wyważony, nie starając się ponad miarę obciążać oskarżonego i wskazując konsekwentnie na nieumyślny charakter jego działania.</p>	
1,3	Zeznania świadków J. Z., K. W., W. S. (w zakresie ustaleń bezspornych), D. Ż., P. D., R. W.	Sąd ocenił jako wiarygodne i szczere zeznania tych świadków, kiedy ogólnie relacjonowali to co działo się przed zdarzeniem i po nim. W tym zakresie ich zeznania są w	

		<p>miarę zbieżne i znajdują potwierdzenie w innych dowodach. Świadkowie ci nie widzieli natomiast samego zdarzenia (vide ocena zakwestionowanych zeznań W. S., podrubryka 2.2.) a ich relacja o nim ma charakter wtórny i naznaczony wpływem wielu wersji tego zdarzeń, które w ich środowisku się pojawiły, już bezpośrednio w dniu zdarzenia i później, o czym zeznawał J. Z.. Niektórzy z tych świadków nie potrafili podać nawet źródła osobowego, z którego czerpali wiedzę co tak naprawdę stało się i co było tego przyczyną albo sam przebieg zdarzenia przedstawiali jako swoje przypuszczenie czy podejrzenie. Z tej przyczyny tylko w powyższym bezspornym zakresie Sąd uczynił podstawę swoich ustaleń relację tych świadków.</p>	
3,6	Zeznania świadków M. A., A. A. (2), E. K. (2)	Świadkowie ci nie byli na miejscu zdarzenia i tym samym nie mieli własnych spostrzeżeń co do jego przebiegu i okoliczności. W tym zakresie swoją wiedzę czerpali z relacji R. A. (M. i A. A. (2)) oraz Ł. D. (E. K. (2)), przy czym nie przedstawiali szczegółowych informacji ale ich relacja informacji uzyskanych od w/w bezpośrednich świadków zdarzenia pokrywa się z procesowymi zeznaniami R. A. i Ł. D.. Jako bezpośrednie i miarodajne	

		<p>źródło dowodowe Sąd potraktował ich zeznania na okoliczności, które wydarzyły się po zdarzeniu, w szczególności członkowie rodziny pokrzywdzonego, a przede wszystkim jego matka A. A. (2) relacjonowała stan zdrowia R. A., sposób jego funkcjonowania w warunkach niepełnosprawności, jego dolegliwości fizyczne i cierpienia psychiczne. Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zeznania tych świadków i ocenił je jako rzetelne i wiarygodne.</p>	
3	<p>zeznania świadków K. B., S. W., P. S., M. G., P. Z., E. Z., Ł. P.</p>	<p>Zeznania tych świadków Sąd ocenił jako w pełni zgodne z prawdą, szczerze i logiczne. Świadkowie ci relacjonowali wykonywanie swych obowiązków służbowych w przedmiotowej sprawie w charakterze odpowiednio ratowników medycznych i funkcjonariuszy Policji. Nie ma żadnych podstaw, aby uznać, że chcieli oni w fałszywy lub nieszczerzy sposób składać zeznania na korzyść którejkolwiek ze stron, gdyż nie mieli ku temu żadnego interesu. Ponadto ich zeznania znajdują pełne potwierdzenie w dokumentach urzędowych, sporządzonych przez odpowiednie służby w związku z tym zdarzeniem. Odnośnie relacji niektórych z tych świadków w zakresie</p>	

		<p>przebiegu zdarzenia wskazać należy, iż miały one jedynie charakter pośredni i bardzo ogólnikowy.</p>	
4-5	<p>Opinia lekarska J. S.</p> <p>Opinia biegłego A. S.</p> <p>Opinia biegłych ze (...) w K.</p> <p>Opinia biegłych z (...) w L.</p>	<p>Za podstawę w przedmiocie ustalenia prawnokarnej oceny charakteru obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego, jak również samego fizjologicznego mechanizmu ich powstania Sąd przyjął opinię biegłych, które w powyższym zakresie są jasne, konsekwentne i zbieżne, nie były również kwestionowane w tej części przez żadną ze stron. W pozostałym zakresie tez dowodowych opinie dopuszczone w toku przewodu sądowego, zarówno pisemne jak i ustne, nie mają jednoznacznego i kategorycznego wydźwięku. Biegli wypowiedzieli się w nich hipotetycznie lub wariantowo co do możliwości i warunków powstanie tego konkretnego urazu u pokrzywdzonego, jak również bezwładnego czy wymuszonego (w zależności od miejsca popchnięcia) ułożenia jego ciała przy upadku do wody. Z tej przyczyny dowody te w tym zakresie zostały wykorzystane jedynie pomocniczo przy weryfikacji wiarygodności osobowych źródeł</p>	

		dowodowych w kontekście wartościowanego przez biegłych stopnia prawdopodobieństwa wystąpienia zaistniałego skutku w odniesieniu do zachowania każdego z uczestników zdarzenia.	
1, 3-4, 6-8	<p>Protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z dokumentacją fotograficzną</p> <p>Protokół oględzin rzeczy</p> <p>Raport historii działania KPP w P.</p> <p>Dokumentacja medyczna</p> <p>Dane o karalności</p> <p>Dane osobopoznawcze</p> <p>Informacja o dochodach</p>	Sąd w pełni obdarzył wiarą zgromadzone w trakcie niniejszego postępowania karnego dowody z dokumentów. Dowody te nie były w trakcie całego niniejszego postępowania kwestionowane przez żadną ze stron a również Sąd nie znalazł żadnych powodów by dowody te zakwestionować, zarówno w zakresie formalnym, jak i materialnym.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.2.	wyjaśnienia oskarżonego, w zakresie niepokrywającym się z ustalonym stanem faktycznym	Sąd zakwestionował stanowisko oskarżonego w zakresie, w którym w swoich wyjaśnieniach nie przyznawał się do winy w odniesieniu do swojego sprawstwa a jedynie do przyczynienia się do tego zdarzenia, twierdząc, iż nie mógł przewidzieć jego skutków, czemu przeczy	

wiedza i doświadczenie życiowe na tle ustalonego zachowania oskarżonego i okoliczności jego podjęcia. Krytycznie należało ocenić także jego wyjaśnienia dotyczące tego, że tylko lekko, jedną ręką popchnął R. A. a w zasadzie to tylko „szturchnął” go w dolną część pleców, stojąc obok niego a ten zdążył się jeszcze wybić, tak jakby chciał skoczyć na główkę. Ponadto wydawało mu się, że przed tym szturchnięciem krzyknął do R. A. coś w stylu „dawaj skacz, bo ja chcę skoczyć”. Takie wyjaśnienia D. Ś. należało uznać jedynie za przyjętą przez niego linię obrony, gdyż nie znajdują ono odzwierciedlenia w żadnym innym przeprowadzonym w sprawie dowodzie ocenionym jako wiarygodny. Są one również częściowo nielogiczne, niekonsekwentne i wykluczające się, gdyż jednocześnie oskarżony wyjaśniał, iż widocznie jakąś siłą do przodu nadał pokrzywdzonemu i zachodzi związek pomiędzy jego zachowaniem a dalszym zachowaniem pokrzywdzonego. Na rozprawie w fazie zeznań spontanicznych oskarżony wyjaśnił, iż zrobił 3-4 szybsze kroki w kierunku pokrzywdzonego i wykonał to szturchnięcie, popchnięcie. Po czym za chwilę na pytanie

		<p>Prokuratora wyjaśniał odmiennie, iż zrobił te kroki w jego stronę i zatrzymał się i dopiero potem stojąc już dotknął R. A.. Ponadto oskarżony nie potrafił racjonalnie wskazać po co to zrobił i co chciał tym osiągnąć a wersja o tym, iż chciał w ten sposób spowodować, aby R. A. skoczył do wody jest nieprzekonywująca i abstrahuje od okoliczności i możliwości wykonania takiego skoku w warunkach wytrącenia popychanego z równowagi, tym bardziej, iż wbrew depozycjom oskarżonego pokrzywdzony nie oddawał wcześniej skoków z nasypu bez rozbiegu. W takim celu wystarczyłoby to słownie wyartykułować pokrzywdzonemu, czego jednak oskarżony nie zrobił, co świadczy o zamiarze wepchnięcia R. A. do wody, do czego potrzebne było użycia większej siły, niż oskarżony sam deklaruje, zwłaszcza wobec masy ciała pokrzywdzonego.</p>	
1.1.2.	<p>Zeznania świadka W. S., w zakresie jej relacji na rozprawie co do przebiegu przedmiotowego zdarzenia</p>	<p>W omawianym zakresie zeznania świadka Sąd ocenił jako niewiarygodne, stronicze i nierzetelne. W toku postępowania przygotowawczego świadek ta zeznała, iż nie widziała momentu, w którym R. A. wpadł do wody. Na rozprawie zeznała ona natomiast, iż „wszyscy widzieli to</p>	

zdarzenie, że to był nieszczęśliwy wypadek. ... R. źle skoczył. ... On próbował jeszcze zrobić salto. ... Ja widziałam jak R. wpada do wody. Ten skok nie różnił się od każdego innego skoku". Jednocześnie relacjonowała, iż nie widziała tego, „gdzie się tam popychali, klepali”, mimo, że jak twierdzi siedziała przy brzegu ok. 2 metrów od skaczących. Po czym na tej samej rozprawie na pytanie obrońcy oskarżonego zeznała znowu odmienne, iż widziała skok (pokrzywdzonego) do wody jak podkula głowę, ale nie widziała dokładnie jak wpada do wody. W ocenie Sądu takie rozbieżności i sprzeczności w zeznaniach W. S. dyskwalifikują jej relację w tym zakresie, tym bardziej, iż przyznała ona, iż kontaktowała się w toku postępowania z innymi świadkami, gdyż jak sama się wyraziła o przedmiotowej sprawie, iż „nie idzie to w dobrym kierunku” a jej zeznania miały być odpowiedzią na zeznania złożone przez Ł. D.. Tym samym jej zeznania należy też ocenić jako intencjonalne i kierunkowo stronnicze, gdyż przebija z nich chęć wybielenia osoby oskarżonego, z którym zresztą świadek pozostawała w bliskich relacjach towarzyskich (w dacie postępowania

		dowodowego oskarżony miał spotykać się z córką W. S.). Tendencja ta widoczna jest również w zakresie kiedy relacjonuje ona uprzednie zachowania R. A., wskazując również na jego nieodpowiedzialne zachowania nad wodą.	
3.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	D. Ś.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Przepis art. 156 § 1 pkt 2 k.k. penalizuje przestępstwo spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci innego, niż pozbawienie człowieka wzroku, słuchu, mowy zdolności płodzenia, ciężkiego kalectwa, ciężkiej choroby nieuleczalnej lub długotrwałej, choroby realnie zagrażającej życiu, trwałej choroby psychicznej, całkowitej albo znacznej trwałej niezdolności do pracy w zawodzie lub trwałego, istotnego zeszpecenia lub zniekształcenia ciała.			

Zgodnie zaś z § 2 art. 156 k.k. jeżeli sprawca w/w czynu działa nieumyślnie podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Należy stwierdzić iż, wszystkie wyżej wskazane w art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przesłanki strony przedmiotowej występkę z art. 156 § 2 k.k. wystąpiły w sytuacji będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

R. A. w dniu 4 lipca 2015 roku w miejscowości G., woj. (...), doznał obrażeń ciała w postaci złamania kręgosłupa – złamania trzonów C5 i C6 z porażeniem kończyn dolnych i niedowładem kończyn górnych, zaś w drugiej dobie po wypadku ostrej niewydolności oddechowej. Obrażenia te skutkowały odpowiednio innym ciężkim kalectwem oraz chorobą realnie zagrażającą życiu, w rozumieniu cytowanego przepisu art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Powyższy ciężki uszczerbek na zdrowiu R. A. nastąpił w następstwie uderzenie przez pokrzywdzonego głową w dno zbiornika wodnego, w związku z jego upadkiem do wody. Upadek ten natomiast nastąpił na skutek działania D. Ś., który popchnął pokrzywdzonego rękoma w plecy, w momencie

gdy ten stał na nasypie usytuowanym bezpośrednio nad brzegiem tego zbiornika wodnego, czym zapoczątkował proces dalszych zdarzeń prowadzących w konsekwencji do powstania w/w obrażeń ciała u pokrzywdzonego. O sprawczej i inicjującej roli oskarżonego świadczy fakt, iż R. A. nie zamierzał wówczas wykonywać skoku do wody, nie przygotowywał się również do niego, stał w pozycji wyprostowanej, rozluźnionej, na wyprostowanych nogach. Niespodziewane popchnięcie go przez D. Ś. sprawiło jego ciało w ruch w kierunku wody, któremu nie mógł już zapobiec i nie mógł się skutecznie przeciwstawić tj. uniknąć upadku do wody. Tym samym między działaniem oskarżonego a skutkiem w zakresie obrażeń ciała pokrzywdzonego istnieje związek przyczynowo – skutkowy, którego w przedmiotowej sprawie nie przerywa ustalone dalsze zachowanie pokrzywdzonego, który odruchowo, w formie reakcji obronnej ale o charakterze wynikowym w stosunku do czynnika zewnętrznego, pochylił się do przodu i wyciągnął nad głowę ręce a następnie wpadł do płytkiej wody głową do przodu. W takich okolicznościach możliwości przypisania

oskarżonemu skutku w postaci uszczerbku na zdrowiu innej osoby nie wyłącza zachowanie się samego pokrzywdzonego. Przyjmuje się, iż omawiana możliwość zależy od wpływu zachowania pokrzywdzonego na powstanie skutku i okoliczności jego powstania. Jeżeli po działaniu podmiotu uruchamiającego związek przyczynowy w kierunku powstania skutku przestępnego późniejsze naruszenie reguł postępowania z dobrem prawnym przez pokrzywdzonego nie wpłynęło w sposób istotny na zmianę okoliczności wystąpienia skutku, to nie ma powodów do odstąpienia od przypisania skutku osobie, której działanie wywołało związek przyczynowy zmierzający do skutku przestępnego (vide Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V WK 2016). Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Pokrzywdzony działaniem oskarżonego pozbawiony został możliwości podjęcia adekwatnej i w pełni kontrolowanej reakcji obronnej, zmniejszającej ryzyko nastąpienia takich skutków dla jego osoby, jakie nastąpiły. Wiązało się to z dynamiką

sytuacji, krótkotrwałością jej trwania oraz ciężarem pokrzywdzonego i niewielką odległością nasypu od lustra wody i płytką głębokością wody w bezpośrednim sąsiedztwie tego nasypu, porośniętego dodatkowo częściowo roślinnością. W szczególności R. A. nie mógł wybić się z deski, aby oddać skok do wody w miejscu, gdzie była ona już głębsza, gdyż nie miał już możliwości zgięcia nóg w kolanach z uwagi na utratę oparcia na podłożu. Tym samym nie można mu w tym kontekście zarzucać, zwłaszcza, że został popchnięty nagle, niespodziewanie, w górną część pleców, co wymusiło pierwszy ruch górnej części ciała w dół, iż nie spadł całkowicie bezwładnie do wody, czy też nie wysunął rąk w dół, prostopadle do lustra wody i nie odgiął głowy do tyłu, co zmniejszyłoby ryzyko wystąpienia ciężkich obrażeń jego ciała w postaci złamania kręgosłupa. Stan zagrożenia bezpieczeństwa dla jego zdrowia spowodował w konsekwencji sam oskarżony, który jak wyjaśniał, chciał aby R. A. oddał skok do wody, który w takich okolicznościach, w szczególności z miejsca, bez odpowiedniego przygotowania, niósł znaczne ryzyko i niebezpieczeństwo dla

zdrowia a nawet życia pokrzywdzonego. Tym samym można obiektywnie przypisać oskarżonemu skutek zachodzący pomiędzy bezprawnym jego zachowaniem a prawnokarnie relewantnym skutkiem stanowiącym znamię przedmiotowe danego typu czynu zabronionego.

W niniejszej sprawie występują również wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonemu winę, a jednocześnie nie występuje żadna z okoliczności ją wyłączających. Nie miał on zamiaru popełnienia czynu zabronionego, jednak popełnił go na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo, że możliwość popełnienia tego czynu mógł przewidzieć.

Wskazać należy, iż zdarzenie miało miejsce na „dzikim kąpielisku”, gdzie obowiązywał zakaz wstępu i kąpieli, który tym bardziej obejmuje zakaz jakichkolwiek skoków do wody. Jego linia brzegowa i dno były nieuregulowane, głębokość wody przy brzegu w okolicy nasypu była płytka a sam nasyp nie był wysoki, co znacząco utrudniało oddawanie bezpiecznych skoków do wody z tego miejsca, w szczególności

bez uprzedniego rozbiegu czy przynajmniej mocnego wybicia się. Wiedza o wypadkach na takich kąpieliskach m.in. w wyniku „nieudanych” skoków do wody i ich konsekwencjach w postaci urazów kręgosłupa ofiar jest powszechnie znana. Tym samym korzystanie z takich kąpielisk wymaga zachowania szczególnej rozwagi i odpowiedzialności w zakresie dbania o bezpieczeństwo własne, jak i innych kąpiących się osób, w szczególności wysoce nieostrożne jest wpychanie kogoś do wody czy popychanie go w stronę wody z podwyższonego brzegu, tym bardziej w sposób nagły, zaskakujący dla popychanego i wymuszający trudny lub wręcz niemożliwy do skontrolowania upadek do wody.

Zatem ustalone zachowanie D. Ś. naruszyło obiektywny standard ostrożności, który powinna zachować każda osoba znajdująca się w sytuacji, w której znalazł się wówczas oskarżony. Biorąc pod uwagę jego możliwości umysłowe i intelektualne a także nabyte doświadczenie życiowe mógł on i powinien uświadomić sobie, do czego może doprowadzić jego nieostrożne zachowanie wobec R. A., tym

bardziej, iż jak sam wyjaśniał był tam po raz pierwszy, nie wiedział jak ukształtowane jest dno w pobliżu tego nasypu i nawet tego nie sprawdzał. Żadne czynniki zewnętrzne nie ograniczyły mu tej możliwości należytego, ostrożnego zachowania, w szczególności bowiem nie działał w warunkach osłabienia możliwości koncentracji uwagi, w stresie czy w sytuacji dla siebie zupełnie nowej, nietypowej, niespotykanej.

Jedynie na marginesie można zauważyć, iż o skali nieostrożności i lekkomyślności oskarżonego feralnego dnia, z tym, że wobec jego własnej osoby, może też świadczyć nagranie z jego wcześniejszego skoku tzw. salta w bardzo płytkiej wodzie, dokonane przez świadka W. S..

Tym samym można postawić mu zarzut, iż mogąc zachować się zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym, w sposób zawiniony przez siebie tego nie uczynił a w granicach jego powinności i możliwości było przewidzenie, że popchnięcie pokrzywdzonego do wody może zakończyć się niekontrolowanym w pełni lub częściowo jego upadkiem do wody ze skutkiem w postaci urazu kręgosłupa. Jeżeli

<p>zatem indywidualnych możliwości D. Ś. nie przekraczało przewidzenie takiego rezultatu jego zachowania, chociaż w rzeczywistości go nie przewidywał, to po jego stronie zachodzi wina nieumyślna w postaci tzw. niedbalstwa.</p> <p>Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał więc przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanego mu czynu z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4 KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. Ś.	I	I	Przechodząc do omówienia wymiaru kary Sąd, kierując się dyrektywami zawartymi w art. 3 i 53 § 1 i 2 k.k., uznał, że adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy i społecznej szkodliwości jego czynu, jak również wystarczającą dla spełnienia jej celów będzie kara 1 roku pozbawienia wolności. Jako okoliczności obciążające sprawcę Sąd uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości jego czynu przejawiający się charakterem jego działania oraz rodzajem i charakterem naruszonych przez niego podstawowych

i elementarnych reguł ostrożności, a nade wszystko ogromnym rozmiarem wyrządzonej pokrzywdzonemu krzywdy. Jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował natomiast uprzednią jego niekaralność w dacie przedmiotowego czynu oraz ustabilizowany tryb jego życia. Na korzyść oskarżonego Sąd przyjął również jego zachowanie bezpośrednio po zdarzeniu, kiedy to przejawiał wyrzuty sumienia, skruchę oraz żal i współczucie wobec pokrzywdzonego. Sąd wymierzając w/w karę brał również pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej. Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości i jest przejawem karygodności popełnionego przestępstwa. Sąd miał na uwadze, aby wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego nie przekraczał stopnia jego winy, uwzględniając ustalony stopień społecznej szkodliwości czynu oraz naruszone dobro prawne, jakim jest zdrowie człowieka. W zakresie prewencji indywidualnej tak orzeczona kara winna skłonić oskarżonego do ponownej analizy jego zachowania i zapobiec

			<p>jego powrotowi do przestępstwa, zaś w zakresie prewencji ogólnej uświadomi społeczeństwu, zwłaszcza młodym i nierozważnym, iż nawet nieumyślne, w tym popełnione na skutek niedbalstwa, czyny zabronione wiążą się z nieuniknioną reakcją karną.</p>
D. Ś.	II	I	<p>Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej karę pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby. W ocenie Sądu, po stronie oskarżonego występuje dodatnia prognoza kryminologiczna uzasadniająca przypuszczenie, iż oskarżony nie popełni więcej żadnego przestępstwa, w szczególności analogicznego do osądzonego w tym postępowaniu a proces resocjalizacji przebiegnie pozytywnie w warunkach wolnościowych. Za dodatnią prognozą kryminologiczną przemawiają, zdaniem Sądu, przede wszystkim warunki osobiste oskarżonego tj. stosunkowo młody wiek, niekaralność w czasie popełnienia tego przestępstwa oraz ustabilizowany tryb życia. W ocenie Sądu oskarżony działał w sposób naganny,</p>

przestępny, lecz nie jest on osobnikiem zdemoralizowanym, co do którego koniecznym (i wskazanym) byłoby, aby proces resocjalizacji odbywał się w warunkach izolacyjnych. W tym kontekście nie uszło uwadze Sądu, iż D. Ś. po dacie czynu był karany sędownie, w tym jednokrotnie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Z drugiej jednak strony zwrócić należy uwagę na jego zachowanie i postawę po popełnieniu przestępstwa i w toku postępowania przygotowawczego, kiedy to okazywał skruchę, poczuwał się w pewnym stopniu do winy, wyrażał szczery żal i współczucie wobec pokrzywdzonego oraz przeprosił go. Tym samym należało uznać, iż sama konieczność zmierzenia się przez D. Ś. ze świadomością zawinionego pokrzywdzenia R. A., jak również długofalowymi skutkami tego zdarzenia we wszystkich sferach życia oskarżonego (począwszy od osobistej, towarzyskiej, międzyludzkiej a skończywszy na finansowej), będzie na chwilę obecną wystarczającą dolegliwością dla niego, być może nawet większą niż konieczność odbycia kary pozbawienia

			wolności. Jednocześnie Sąd uznał, że określenie długości okresu próby na 3 lata jest adekwatnym i koniecznym z punktu widzenia zrozumienia przez oskarżonego konieczności przestrzegania prawa, a nadto z punktu widzenia potwierdzenia trafności postawionej wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej.
D. Ś.	III	I	Zobligowany treścią art. 72 § 1 k.k. (wobec nie orzeczenia środka karnego) Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek probacyjny w postaci informowania kuratora o przebiegu okresu próby (art. 72 § 1 pkt 1 k.k.). Obowiązek ten nie będzie nazbyt dotkliwy dla oskarżonego a umożliwi kontrolę jego zachowania w okresie próby.
D. Ś.	IV	I	Celem wzmocnienia oddziaływania kary i zrekompensowania pokrzywdzonemu R. A. poniesionej szkody na jego osobie Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k., zobligowany stosownym wnioskiem pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, zobowiązał oskarżonego D. Ś. do zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną przez pokrzywdzonego krzywdę. Orzekając w tym zakresie Sąd zastosował przepisy prawa cywilnego, w szczególności art. 445 § 1 k.p.c. w zw. z art. 444 k.p.c.

			<p>Ustalając natomiast sumę tytułem odpowiedniego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną przez R. A. krzywdę Sąd uwzględnił jej rozmiar, w odniesieniu do doznanych przez pokrzywdzonego ciężkich obrażeń ciała i trwałej niepełnosprawności, ich dotkliwości i dolegliwości bólowych, ich skutków, w tym utrudnień w codziennym funkcjonowaniu, przebiegu leczenia, w tym konieczności leczenia operacyjnego i długotrwałego leczenia szpitalnego, dalszego leczenia ambulatoryjnego i rehabilitacyjnego, jak również strachu, stresu i doznań traumatycznych, związanych z samym pokrzywdzeniem oraz brakiem nadziei na powrót pokrzywdzonego do pełnego zdrowia, wyłączeniem szeregu sfer z zakresu jego aktywności życiowej, przekreśleniem planów życiowych młodego człowieka na progu dorosłości, co rzutuje i nieustająco rzutować będzie negatywnie na obecny i przyszły stan jego psychiki.</p>
5. INNE ROZSTRZYGNIĘCIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

D. Ś.	VI	I	Na podstawie art. 230 § 2 zdanie pierwsze k.p.k. należało zwrócić osobie uprawnionej tj. W. S. dowód rzeczowy - płytę CD-R z nagraniem z dnia 4 lipca 2015 roku z kopalni piasku w G. (1szt), zapisany pod poz. 1 Wykazu dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/409/15/P.
6. INNE ZAGADNIENIA			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
V	Z uwagi na fakt, iż na etapie postępowania sądowego w dniu 23 sierpnia 2016 roku wyznaczono oskarżonemu obrońcę z urzędu w osobie adw. S. L. a koszty udzielonej przez		

obrońcę pomocy prawnej nie zostały mu uiszczone ani w całości, ani w części, należało, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zasądzić od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Puławach na rzecz adwokata S. L. kwotę 2.324,70 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Z uwagi na wniosek w/w obrońcy, uzasadniony zawilnością sprawy i ponadprzeciętnym nakładem jego pracy w charakterze obrońcy oskarżonego, Sąd ustalił wysokość powyższego wynagrodzenia w oparciu o opłatę 1/2 części opłaty maksymalnej powiększonej o połowę, zgodnie z § 4 ust. 2 w zw. z 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

	nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
VII	<p>Sąd stosownie do treści art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od obowiązku uiszczenia opłaty, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa. W kontekście sytuacji majątkowej i wysokości dochodu D. Ś., należało bowiem uznać, iż uiszczenie ich byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe, również ze względu na wysokość orzeczonego niniejszym wyrokiem środka kompensacyjnego o charakterze pieniężnym, którego zaspokojenie wobec pokrzywdzonego powinno mieć charakter priorytetowy dla oskarżonego. W tym kontekście takie rozstrzygnięcie uzasadnione jest również względami słuszności.</p>	
8. PODPIS		